# Hiç

## - şiirler -

**Yayın Tarihi:**

13.11.2026

**Yayınlayan:**

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

**Hiç**

Eserleri:

## AD'DAN YOKSUL TEKNE

Ad'dan yoksul bir teknedir bu;
her bir zerresiyle deryayı aşka boğan.

Menzili,
ne yıldızların vatanına isyankâr çıkmaktır,
ne de bulunmaz diyarların ufkuna
bir kâşif edasıyla dalmaktır.

Meltemin esintisi,
derelerden denizlere varacaktır elbet.

Varacaktır;
dağ gibi dalgaları selim eden
benliksiz bir cihat ile.

Güllerin akıttığı kanlar da
boğulan bülbül misali kopan feryat da
nihayet deryada yankılanacaktır.

Gecenin örttüğü kırları yarıp
gelecektir elbet
ak tüylü, kızıl gözlü olan.

Her nefeste yeniden kızaracak kılıçlar;
meydan, yine kırlara kalacak.

O'dur ki dilerse
kâh yüzdürür,
kâh batırır.

Bir kıssa olamayacak kadar
kayıplar içinde;
yine O'dur var olan.

Onu soran dillere atanan cellatlar dahi
ikrar ile derler ki:

Nasip eder
yüreklerden yüreklere
heybetli dalgaları,
emin denizleri.

Emriyle kervanına katıverir
dağları da,
dalgaları da,
bülbülün cılız sesindeki
inleyen dikenleri de.

Gözdelerin var, ey sevgili.

Kendine şahit kılan
akların gelinini;

vuslatı,
karanlığın bağrında
öz evlat hasreti.

Geldik satır sonlarına.

Hâkim dahi mahkûm artık;
kırılan kalemlerin özlemiyle,
diline dolanan urgana rağmen
haykırarak:

Yetişeyim
semaya bayrak açan gemilere.

Gül esintili ravzalar,
teknemin bağrına sinsin.

Eyvallah.

Hiç

**ALABORA**

Yutkunduğum son cemre
fethettiğin yüreğime düştü.

Gözlerinin açıldığı deryada
bir samyeli geçti içimden;
sefer o gün yandı.

Havada ceset kokusu,
güvertede kül olmuş
bir sevdanın provası.

Koşuyorlar:
Kaptanı nerede
bu sevda gemisinin?

Gonca güller güverteye saçılıyor.
Papatyalar,
bir zamanlar yaprak yaprak
söktükleri
sevdalara şaşkın.

Güller çoktan anlamış:
Deryaya dökülen aşk
pare pare de olsa
yine aşktır.

Kaptan hâlâ yok.

Bir gömlek duruyor güvertede,
kanlı.

Üzerinde yer yer
çocukluğumun lekeleri.

Kapı menteşeleri
dişlerini gıcırdatıyor.

Uzakta bir ıslık—

Kim çalıyor bilmiyorum.

Rüzgâr, eteklerine ziller takmış,
çocukluğuma veda ediyor.

Direğin ucunda
sarı bir kanarya ürperiyor.

Kaptan hâlâ yok.

Yelkenler suskunluğuma takılıp
yırtılıyor.

Kopan her parça
meltemin kimsesiz omuzlarına
örtü oluyor.

Su yükseliyor.
Güller susuyor.
Papatyalar susuyor.
Güverte çocukluğumla birlikte
deryaya gömülüyor.

Artık gemide
yalnızca ben,
bir de gözcü direğindeki kanarya.

Derya son busesini
gövdeye konduruyor.

Gemi batıyor.

Kanaryam kanıyor.

Kaptan hâlâ yok.

Hiç

**AŞKIN DİLİ**

Ey yârenler, âşıklar, pirler, şeyhler, şahlar...
Aşk denen sırrın illetine erenler!
Kim oldur ki, mânâyı zât-ı acziyetiyle, âlemi kaplayanlar?

Dualarında, O'nu O'ndan istemeye istihyâ edenler...
Zikirlerinde, aşkın feryâdını gönlüne gömenler...
Zerreden küreye, O'nunla kendinden geçenler...
Her nefeste, temaşa eden gönle nazar edenler...

Aşkın dudağında, gül zarı;
nazârında, neşet eyleyen muhabbet bağı...
Kıl himmet: mahbuba, mâşuk;
nâ ile serpildi hiçliğe âlemde.
âleme, o eşref tohum ekilen nârı!

Sır da Sen, söz de...
Hak da Sen, mizan da...
Aşk da Sen... Âşık da!

Söz biter;
sır, sükûta müptelâ olur da...
Aşk bitende, varlık hiçliğe dâim olur.

Vesselâm. □□□□□□

Hiç

**AŞKIN SECDESİ**

Gül nârında gördüğüm an,
Kördüğüm olduğum andır.
Gülün önü arkası olmaz yarim;
Göz gördü, gönül sevdi,
Aklım mecnun, hislerim emrine amade oldu.

Soğukta titreyen bedeninin,
Sığındığı rahmet pınarı ben olayım.
Umutlarının kanatları,
Hayallerinin deryası olayım.

Mahzun bakışlarının ardındaki cellat,
Kederini aldığım nefes kılıp,
Kaderine yazılan yazgın olayım.

Sana dünyaları secde ettirip,
Yarattığım putu kıran İbrahim'in olayım.
Gönlüme dolanan kördüğümü kesen,
O kör makas ben olayım.

Musa misali;
Gafletimle aşkımı ayıran,
Özünde secde eyleyen Firavun'un olayım.
Süleyman'a meftun olan bülbülün,
Dilindeki o isyan olayım.
Eyüp misali;
Kalbine düştüğüm maraz olayım.

Ey sevgilim!
Zaman seninle başladı,
Ben seninle ezeli oldum.
Varlık senin aşkınla hayat buldu,
Benim kıyametimle son bulacak.

Hiç

**BOŞLUK**

yalnız aramakla dolacak bir boşluk,
Hakikate derin bir özlem,
kalbimde ince bir dokunuş

Bu özlemin gidip
gitmeyeceğini bilmenin endişesi,
Bir yanda sinir,
bir yanda hayatla süren vesvese.

Her savaşta kaybeden tek kişi benim,
Geriye kalan her şey
zaferle övünür benim.

Kaybettiğim için bedel ödeyen yine ben,
Hayatın terazisinde
yalnız bir diken.

Hakikate ulaşma arzusu,
kalbimin en derin köşesinde
Bir umut ışığı gibi yanar, söner,
bilinmez içinde.

Bu mücadelede
kaybetmek de erdemdir belki,
Çünkü her kaybediş
yeni bir başlangıcın habercisi...

Hiç

**DERYÂ-YI HÛN**

Eğer bir gün nefessiz kalırsam,
bil ki sîneme çektiğim
hasretinin dikenli zakkumudur.

Olur da bir gün çeşmin
uzak ufuklara meyl ederse,
her bir gamzende
kalemimin kırıldığını unutma.

Bir gün bastığın turâb
sevdanı âleme şahit tutarsa,
bil ki o vakit
turâbı cismime libâs etmişimdir.

Kokladığın güllerin kanlı cânından
bir libâs biçer,
yine rûhuna giydiririm.

Okuduğun her kelâmın,
hatminde duran o nokta olurum;
çeşmine değdiğim yerde
katlime ferman kılarım
her cümleyi.

Uykunda dahi rüyalarını kıskanır,
demlerini rûhuma
inci nakşeder gibi nakşederim.

Rûhun hüsününü her lahzamda
tesbîh-i dilimde zikreder,
aşk ile bâğ-ı muhabbete girerim.

Zikrim zâhirime şahit,
bâtınıma sırr-ı nihândır.
Ben o sırrı ifşaya geldim;
sükût kesse de nefesimi,
demden geçip, Hû'ya geldim.

Ben ben derken,
birden uzanan menzilin
basılan turâbı oldum.

Vefâ derler dost aşkına:
feryâd eden bülbülün
maşukunun kanında boğulması
haram mıdır şimdi?
Sen söyle.

Hiç

**EŞİK**

Bir kapı vardı;
Kilidi içeriden yoruldu.
Biz dışarıda kalmadık aslında,
Sadece gürültü etmedik
İçeriden çevrilen anahtara...

Dağ, eteklerine küsmüş bugün;
Oysa taşları,
Kendi yamaçlarından kopardı.
Ben yine de adını rüzgâra vermedim.

Çünkü bazı sitemler,
Hakikatin değil;
Yalnız kalmış gururun
Eski elbisesidir.

Ve bilirim;
Gece her akşam,
Güneşten değil,
Kendini karartan yerlerden doğar.

Hiç

**EY MAHBUB**

Sevmek,
sevdiğini hissetmek mi,
yoksa sevdiğinin sevgisinde yok olmak mı?

Yanan bu alevde ne?
Çölün ortasında akan bu ırmak
nereye gidiyor?

Enginliğin sınırı var mı,
yoksa çaresizlik içinde
ulaşılmaz hedefler mi koyduk kendimize?

Nerede kuşlar?
Uçtuklarında özgürlüğe kavuşacaklarını sanıyorlardı.
Lakin sema onlara haykırdı:

"Kanatlarınız özgürlüğün değil,
semanın...
Yani, en sevdiğiniz mahbubunuzun
zincirlerle örülmüş kapısını çalmanız için var!"

Ama gaflet...
İşte o gaflet,
bunu onlara göstermedi.

Kuşlar saatlerce uçtular;
hem de ne uçma!
Ciğerleri dolmuştu,
lakin doyamıyorlardı.

Sema'ya olan aşklarını
en güzel biçimde haykırmak için
daha da yükseldiler.
Lakin bu,
düşüşlerin en şereflisi olacaktı.

Kuşlar son bir gayretle uçtular...
Uçtular...
Ve uçtular...

Hiç

**HAPSEDİLMİŞ**

Kâinata ışık olan ben,
Senin yüreğindeki dipsiz karanlığın
en dibine hapsoldum.

Gel, müştakın hâlini
bir de maşuğun dilinden dinle.
Yanan yüreğine bir teselli olsun diye...

Kaçtığın onca şeyi,
tekrar ve tekrar,
kendi sesini dahi bastıracak,
O zalimin elini
bir de o elde can çekişen gönülden dinle.

Hakmış, gönülmüş, dahası...
Önemli mi sanki?
Senin alevler saçan,
ruhları yakıp yok eyleyen
sevgin karşısında...

Senin de kaderin,
kendi ellerinle yaktığın,
kül eylediğin ruhlardan
ab-ı hayatı bekliyor oluşun.

Ne acı...
Ne çaresizlik...

Yok eylediğin yerde varlığı aramak,
kendi varlığını yok ettiğin
onca ruha muhtaç ve borçlu olmak.

Hiç

**HEYHAT**

Sadrımda büyüttüğüm o sır ki,
uzayıp giden ömrüme hasret,
mahkumun mevtini saklıyor.

Yollar gidilir mi ki,
insan kendine gurbetken?

Keder biter mi ki,
vuslatı deva bellemişken?

Ölüm çare mi ki,
pençesi gırtlağıma yapışmışken?

Gözlerin fermanı mı,
ruhumun hapsolmuş bedâsına aşık iken?

Heyhat!
Bir dem geldim,
gidemiyorum bile.

Hiç

**HİCRÂNI RAHİM**

Sessizlik içinde, nedamete hâmile olan kibrimle
Bir söz ne kadar derine işler, diye sordum.
Baktım ki benliğimi delip geçmiş;
Ve sonsuzluğun içinde, bir o yana bir bu yana koştururken
Benliğim, küçücük bir çocuk gibi feryat ettiğini...
Ebediyete gömdüğümü, yalnızca sükût bildi.

Güvendiğim her ruh,
Benden pare pare koparılmış
gönlümü çalan hırsızın kederine mahkûm eyliyor.
Yalnız bir yıldız şimdi, gökyüzünde...
Sonsuzun tam ortasında.
Soysuz ama gururlu bir kadere şikâyeti var.

Acıtıyor göz bebeğime saplanan hüzün oku;
Kendi yayından çıkmış,
Yalnız kat ettiği vefasız mesafeye âşık...

Nefeslerim, "canım" dediğime armağanken
O, ölümüne ferman okuttu bana.
Sevmek mi suçtu her şeye rağmen?
Belki de bir özür,
Sessizliğimi yırtacak,
Çaresizliğimi pay edecek
Ve gaddar zamanın mahzun sofrasında
Gönlümün acısına bir nebze merhem olacak.

Masumiyetimle inşa ettiğim o dünyayı
Ellerimle "Sûzan"a terk ettirmek...

Masum hiçbir ruh,
Kendi varlığının o merhamet sahibini
Mana arzının sarsılışına kurban etmemeli.

Hiç

## HİÇ

Eyy gizler ardına ok gibi saplanan yâren,
eyy sükûtun sûzan olduğu diyarlarda mahzun olan.

Kapının eşiğinde huya tutulan gönlüm,
sus, kurban olayım.

Feryadım leyle-i mahşerin gafletine âşık,
ol eşref-i aciz bir habibin hemdemi.

Hiçten gelir hiçe gideriz ey gönlüm,
korkunun eşbahını varlığa şahit tutmak için.

Bir demdir ki od içre beni
nârın öz yavrusu kılan.

Vuslatı arar iken hu diyen ruhlara aşığım,
lâ ene derken hu diyen ruhuma aşığım.

Hiç

**HÛ**

O tohum ki ne toprakta çürür, ne sesle biter —
Hû ile doğar.”

Madem gül olmaya niyetlendik
Varlık bahçesine bir tohum olduk — ekildik

Nefs toprağında çürüyüp
Sabırla bekledik

Sonra
Hakikat güneşinden
Rahmet damlalarından nasiplendik

Yavaşça neşv ü nemâ eyledik
Kök saldık derinlere
Dallandık göklere

Binbir zahmetle
Binbir imtihanla

Arş-ı Âlem’e doğru
Bir Hûû eyledik

Her nefeste
Yokluktan varlığa
Varlıktan birliğe yürüdük

Ve şimdi
O Hû’nun yankısını işitenlere
Selâm olsun...

Hiç

## İLLÂ HÛ

Karış karış ezber ettiğim yollarda,
Kaybettiğim kibrimi arıyorum.
Saçlarından dökülen o mehpâre hüznümü
Gönlüme dağlamışken...

Sayfa sayfa edilen şerhlerin her sükûtunda,
Kesilen başların soğuk isyanıyla
Yaktım benliğimi.

Hislerim;
Bir katilin merhameti kadar yokluğa gebe,
Bir o kadar da gurbete aç.

Rebâbımın tellerinden saçılan âlemdeyim,
Neylerimin hûsunda Sidretü'l-Müntehâ'yı
Hiç eylediğim yerdeyim.

Tek yoldaşım Suzân'a hasret gözlerim.
Âlem suskun, insanlar sessiz;
Mezarlıklar ise coşku içinde...

Hiç!
Sedasına âşık bülbül misali,
Meşk-i azâbî bir Hicaz sedâsı...

Avâz-ı kadîm'i taşıyan rüzgârların
Bekaya bıraktığı emanetlere
Hıyanet eden ruhların varlığı.

Her nidâsında,
İllâ Hu!
Uhudların şâhide şehit olduğu yerden,
İllâ Hu!

Hiç

**KIZIL KEFEN**

Öyle bir hâl içindeyim ki,
yanıyorum.

Adını söylersem eğer,
dillerin mahkûmiyetinde, sulhun yazıldığı diyarlarda;
her harfin kırdığı hayatların ağırlığında
diz çöktüm.

Vuslatına müptela olduğum her cümlenin sonunda
nokta oldum,
sonu oldum.

Ne başlayabildim hikâye anlatmaya,
ne de satır sonlarında
Napolyon'un o gururlu duruşunu sergileyebildim.

"Sabret," derler.
Hüzne mahkûm sürgün ruhumda,
sorarım:

Her zerremiz, isyana kalkışan azınlıklar gibi,
ve hepsi kendi vatanı sandığı ruhumu
aralarında pay ederken;

bana kalan,
gözleri ufka dalan,
üzerime yapışmış o kanlı yaftayı temizlemek mi?

Yoksa...

Gözlerine gömülecek olan aşkıma
o kızıl kefeni giydirmek mi istemem?

Madem kefenimi giydim,
varsın namıma sultan densin!

Hiç

**KURBAN**

Bir ses, bir an,
belki de sessiz bir çığlık.
Ayırt edemiyorum.

Sis çökmüş karanlığıma,
nefeslerim boynumdaki urgan.

Sadrımda anaların feryadı,
gözlerimde ki zulmün ateşinde;
ağlayan papatyaların,
ve filizlenemeyen nice zeytinlerin korkusu.

Ey ölüm,
vaktin secdesinde,
bir damla korkumu mazur gör.

Her bir zerrem kurban,
mumun ateşe aşkı misali.

Gölgeme sarılmışım,
bakın nasıl feryat ediyor suskunluğum.

Lâ-mekan içinde,
lahzaya prangalı mahkum misali.

Masumiyetin bedeli:
filizlenemeyen nice kurban.

Hiç

**LÂ**

Ey sözlerdeki sır /
Ey mahzun gönüllerin huzuru

Ey gözü yaşlı âşıkların sessiz feryadı
Ey gariplerin penâhı /
Ey mazlumların nihânı

Ey kaybolmuşların pusulası /
Ey ruhlarında benliğin gafletini taşıyanların hâkimi

Söz sende başlar,
sende meftun olur,
senden ârî olur.

Seninle olur,
senden olur,
(lâ mevcûde illâ hû)

Lâ ile başlayan hikâye;
gönüllerde huzur bulur.

Aşk ile ekilen o tohum;
kendi mezarında
Fâtiha okutur.

Yola revan olan kişi;
bir de bakar ki
attığı her adım
yine kendinedir.

Hâlimi bilmezsin, ey gönlüm!
Kandırma kendini;
aşkın bağrına kor olup düşmedikten sonra
kul olsan ne fayda?

Çoktan kül olmuşsun,
haberin yok.

Aşkın nârı ile terbiye olup da
kül olmayan,
Rab zannettiğine kul olur da
kendin bildim zanneder.

Vesselâm.

Hiç

**MENZİL**

İnsan, hâl olmadan ahvâli sorar,
yanmadan nârı anlatır;
sonra hakikati cümlelere sığdırmaya kalkar.

"Böl, ayır, parçala," der akıl.
Kalp ise der ki: aynı ağacın muhtelif dallarıyız.

Semaya feryadı olan Musa'nın kelâmıydı,
İbrahim'in nârıydı, Muhammed'in nefesiydi;
aynı nidânın yankısı: men arefe.

İsmail sandılar meseleyi,
oysa bıçak İbrahim'in derûnundaydı.
Kesilen nefstir, kalan ise nisyan.

"Sır ifşa olunmaz," derler, doğrudur;
lâkin sükût da her dem edep değildir.
Kimi susar, firâr ettiği için kendinden;
kimi söyler, tahammül edemediği için kendi hakikatinden.

"Oku," dediler, harfleri değil, kendini.
"Kaybol ki, bulasın."

Sonra "dinle" dediler: neyi?
İşte tam da meçhul kalan yeri.

Bir kamış insana değdi, feryat oldu.
Marifet ne lisanda, ne kilitte idi;
marifet, aynaya bakıp rücu etmemekteydi.

Kimi "hiçim" dedi, halâs buldu;
kimi "ben" dedi, zincir eyledi adını.

Yunus söyledi sanırlar, oysa aşkın lisanı oldu.
Tapduk sustu sanırlar, oysa âlem de Yunus oldu, yürüdü.

Sır; cesaretsiz kalbe hicâb,
uyanık kalbe kapıdır.

Ve şimdi soruyorum sana, ey yolcu:
Başka neyi ararsın kendinden gayrı?

Hiç

**MÜKRİYA**

Her şey ki bir hayalin,
ölümün ıssız koridorlarından,
vicdanımdan sakladığım,
gönlüme gömdüğüm
her bir ayrılık vaktinde...

Umutlarımı hayale daldığım
aşkımın mezar taşını
bu omuzlar nasıl yüklendi,
asla bilemezsin.

Ufacık bir kıvılcım gibi başlayan
o sancı,
nasıl da nevamı,
aklımı,
bilinmez, meçhul rüzgârların önünde
savrulan bir yaprak misali
bedbaht ettiği...

Vuslat vadisinde kalakaldım.
Küçük bir çocuğun umutları gibi,
çıkarsız ve hudutsuz olandı
bu sevdanın,
âlem-i arzda yeri yokmuş.

Bir fani doğdu bu âleme,
aşkın bağrına...
"Na" demeye ulaşamadan —
bulduğunu bilen,
bildiğini saklayan,
gafleti kendine merhamet diye örten...

Sevgilinin o güzel gözlerini
kendine lâ mekân kılmaya çalışan...
Var mı senden daha mükriya olan?

Hiç

## NÂR-I AŞKIN NİHÂNI

Ey mahbûb!
Gözlerinde yanan bu alevdir ki,
deryâ-yı kalbimi boğar.

Her solukta,
ıssızca tenime işleyen
bir feryâd olur âhım.

Uykularım,
senin muhabbetinin sükûtunda
nihân olur.

Ey âşıklar!
Ey yârân!
Bilin ki aşkın nârında kul olmak,
ne bilinir ne anlatılır;
ancak nâr ile yaşanır.

Rûhum ki,
âlemde esfelden nâlânâ uzanan
seyr ü seferindedir.

Yolda olanlara selâm olsun...
Zîrâ aşk,
yol üzere olanı tanır.

Hiç

## NERGİSİN YASINI TUTAN GÖNÜL

Lahza'da, bir an...
Yaşamak için çabaladığımı zannederken
Bir de baktım ki,
Yokluk kapısını aşındırıyorum.

Âlemimde bir fırtına koptu,
Arşa ulaştı feryadı;
Hakikat güneşime perde oldu.

Karanlık benliğimi kaplarken
Haykırışlarımı samimiyet sandılar,
Dostluk zannettiler.

Bir âlem ki, içinde sağlam tek şey:
Acılarıma dayanamayan arzın
Sessiz, çıplak çığlıkları...
Ve o arzda açılan her çatlaktan
Sızan zatımın,
Semaya dahi ulaşacak kadar
Bol olan gözyaşları...

Sevmek bu kadar acıtır mıydı, bilmiyorum.
Ama aşk —
Zannımca hiçbir zaman
Umduğum kadar nefes olmayacak
Acı çeken ruhuma.

Vefa imiş ya şu asırda...
Uçsuz bucaksız, yozlaşmış
Varlık toprağında tutunmaya çalışan
Bir nergis...

İşte,
Benim nergisimi
Hakikat güneşime perde olanlar öldürdü.

Bilmem,
Nergisimin o aşk kokan kokusu
Kendisine hakikati haram eyleyenlerin
Dar ağacı olur mu?

Belki bir kez olsun,
Hayatlarında bir nergisleri de
Kendilerinin olur.

Vesselâm.

Hiç

**NİYÂZ**

Allah'ım,
bu boşluk
zehirli bir hançer gibi saplanıyor yüreğime.
Her saplayışında
bir değer daha yırtılıyor içimde,
bir anlam daha paramparça.

Neden bu kadar canımı acıtıyor,
neden bu kadar keskin bu sükût?
Oysa ölüm,
her boşluğu dolduracak kadar güçlü değil mi?
Yokluğu varlığa dönüştüren
o tek şey değil mi?

Bu korku da ne,
ölümle dahi silinmeyen bu yankı...

Varlığımın her lahzasında
gaflet perdesini yırtmaya çalışan ben
şimdi —
bir üfleyişte savrulacak gibi...
Bir okyanusa karışan
kırık, suskun kum taneleriyim.

Kayboluyorum,
sonsuzluğun içinde...
Ve bu kaybedişin acziyeti,
iliklerime kadar işliyor,
ta derinime,
ta hiçliğime.

Hiç

**RECA**

Kapı çalıyor.

Her bir vuruş,
yüreğimi söküyor.
Beni,
meçhul rüzgârlar önüne serilmiş
bir mevtâ kılıyor.

Yüreğimde bir ses.
Bir ay doğuyor.
Gözlerimde bir hasret sedâsı.

Amansız bir feryat ki,
hadleri çiğneyen Hızır'ın apansız târikinde,
refikinin o hudutsuz recâsına
secde ediyor.

Minnet mi edecekmişim
o zâlime?
Sekrime hâkim olmuş,
dehr-i devrâna mahkûm olana.

Sükûtu kınından çektiğim gün,
gaflete olan bilenmişliğim
mevcudiyette "Kün" emrinin kudretine
şahit kılacaktır.

Eyvallah.

Hiç

**SENDEN KALAN**

Ben dağınık bir cümle iken
Kalktım,
Sana şiir oldum...

Her nefeste yeniden,
Aynı heyecanla başlıyor idi kalemim;
Şairler seni anlatsınlar diye
zamanı aştım da geldim.

Ve anladım ki...
Ben de seni anlatamamak için
yazıyorum.

Kelimeler durup durup
tökezliyor dudaklarımda,
Susmak bile
Senin adını çağırıyor bazen.

Ben, anlatmayı denedikçe eksilen bir
hikâyeyim;
Sen, her seferinde tamamlanan bir
anlam...

Zamanın kıyısından bakıyorum sana;
Ne geçmişe sığıyorsun,
Ne geleceğe.
Şimdi dediğim her şey...
Biraz da senden ibaret.

Hiç

## SESSİZ BİR GECE

Sessiz bir gecede,
yıldızların asırlara şahit anılarını dinlemek gibi...
Yalnızca dinlemek...

Ne geçen yılların hüznü olmak,
ne de ayrılığın vuslatı yırtan ölümü...
Tüm bu hikâyeler arasında
kendime edinebildiğim tek şey;
dinlemek...
Görmek bile değil.

Ben yalnızca ağaçların,
arzı sarsan sessiz kudretiyim.
Ben yalnızca yağmurun,
ülkeleri, şehirleri ve insanları
bir anda yok eylediği sûzânı değil,
bir papatyaya şefkat misali
yapraklarını okşayan merhametiyim de.

Kırlarda koşturan atların cesareti,
çayırlarda ürkekçe süzülen ceylanların yüreğiyim.

Ben, kendimden âleme akan
hakikat şelalesinin ta kendisiyim...
Ne kendimim,
ne de hakikatin ta kendisi...

Ben yalnızca,
tüm bu güzelliklerin
güzelliğinin ardındaki
aşkım...

Vesselam...

Hiç

**SIRR-I NİHÂN**

Hep aşka yazdı kalemim,
Aşkta kaldı yüreğim.
Aşkın karanlığı çöktü yine,
Sükûta vardı yüreğim.

Olduğum hâli arz ettim âleme,
Gayrı ne kaldı ki söylemeye?
Gizlerden sızdı, düştü dillere,
Sükûtu hâl kıldım vebalı bedenime.

Gören gözüm, duyan kulağım,
Gel yârim, hâlinle yanayım.
Âlem sende nihân olsa da
Varsın gül, bahçendeki diken olayım.

Sorarlar bana, nedir hâlim?
Dilimdeki isyandır şahidim.
Feryada düşmüş bu âcizi,
Öldüremedi kelâmım.

Bir sırrım vardı bu âlemde,
Esrârı hâkimdi hâl mahkemesinde.
Gözyaşlarım şahit olsa da
Kalemim kırılırdı yine de.

Kaçmak için attım adım,
Peşimden yetişti ecelim.
Yaşarken toprağa gömdüm,
Asırları şehit kılan sırr-ı nihânım.

Hiç

**SUSKUNLUK**

Nokta gibiydi o;
geldiğinde cümlem son bulacak,
bittiği yerde beni tam eyleyecek idi.
Öyle de oldu, nitekim.

Öyle bir yerde noktalandı ki...
O geldi
ve beni de bir daha
yeni bir cümle var etmeye tövbe ettirdi.

İnsan kendine tövbe eder mi?
Tövbeyi bozsa,
nokta cümleyi bitirmekten vazgeçecek mi?

İnsana en büyük gurbet,
kendinden yine kendine âri olduğu
o derin çöl değil midir?

Her bir kum tanesinde
paramparça olan benliğin de
gurbeti yaşamıyor mu?

Kaç bakalım insanoğlu;
nereye kadar kaçabileceksin?

Hiç...
insan kendinden,
yine kendine kaçar mı,

Vesselam...

Hiç

**SÛZAN-I SERAB**

Eyyy dilruba!
Çöllerde bulurdum
Hayaline meftun ruhumu.

Ezber ederdik
Her zerre ile adını.

Bildim ki
Vuslatım dahi
Sûzan-ı seraptır.

Kavuşmanın hasreti;
Fâtihanın kucağındaki,
İsyana susamış gözlerinin içinde
Yanan ateştedir.

Mahlukat isminle halk edilirdi alemde,
Adem ilk senin adınla secde etti âdeme.

Musa'nın dilindeki düğüm,
Yunus'un gafletindeki sır oldun alemde.

İbrahim'in narındaki is oldun,
Sindin gönlümün her zerresine.

Süleyman'ın dilindeki lisan oldun alemimde.

Gül bahçeme sinen en güzel koku idin;
Güllerin arasında kokuna meftun,
Hicran dikenin oldum alemimde.

Adıma adın karıştı,
Sözlerime sindin;

Şairi yazan şiir oldum.

Hiç

## TÛBÂ'NIN GÖLGESİNDE

Muhabbetin bağrına ekilen bir tohum,
gövdesi gönüllere kök salan.
Dallarıyla varlıktan Ehad'a yükselen
o yüce Tûbâ ağacının gölgesinde
bir "Hu" çektim.

Baktım ki altında bir nûr;
gözlerini dikmiş,
yapraklarıyla yıldızları okşayan Tûbâ'ya dalmış.
Lahzaya meydan okurcasına
kendi varlığına şahit,
mahiyetindeki derinliğe âşık.

Ruhunda, binlerce esfeli
eşrefe dönüştürecek hakikat güneşi mevrûd.
Gözlerinde nihayetsiz nefeslerin
son durağı "Hu".
Gönlünde şevk-i Habîb,
sükûtunda onun adımları,
sesinde Hakk'ın tecellisi.

Hem vuslatında
hem hicranında
aşka mühürlenmiş olan.

Dem-i firâkın serin pençesinde gördüm ki:
iki Tûbâ birbirine âşık seyre dalmışlar.

Biri vuslatı bekler,
diğeri hicranla yanar.
Ve her ikisi de gönüllere felah olur.

Hiç

**UĞULTU**

Bir uğultu...
Simsiyah tohumlar gibi,
Nasıl da mahzun bakışlar arasında
Yeşermeye çalışan o son yeşil umut...

Sahi, yeşil neydi?
Bilinmeyene umut olur mu hiç?
Gece, gündüze kavuşmak için
Her gün Sahra'da esen o rüzgârı,
Sema'nın en güzel incisini
Ve kandilleri sönmüş ruhların
Acı gözyaşlarını şahit etmedi mi?

Biliyorum sevgilim...
Sevgim haddini aşıyor,
Benliğimi çiğniyor.
Belki de çöllerde
Aşksızların vahası olmak bu...
İşte bunu bilemiyorum.

Hiç

**VEDASIZ**

Hani bir zamanlar çocuktuk,
Ağlayınca kavuşurduk.
Uyuyunca rüyalarda dahi buluşur,
Birbirimizi düşlerimizde avuturduk.

Sonra büyüdük...
Ben, sana koştuğum cephede
Yüreğimi şehit verdim.
Ne bir zaferim oldu,
Ne de yenilgimin bir nişânı

Bir ok saplandı gözlerime,
Yüzüne aktım, göz yaşların gibi.
Ama kokunu alamaz oldum.
Ferman çoktan verilmişti oysa,
Ben seni gözlerimin akına sarmış,
Karanlıktan korumaya çalışıyordum.

Vedalar kuşatmasında
Bir nefes, bir kılıç, bir kalem kaldı elimde.
Kılıcım kırıldı, nefesim tükendi,
Kalemimse söyleyemediğim
Son sözün esiri oldu.

Yüreğimde büyüttüm son goncamı,
Her yaprağına bir hatıranı sakladım.
Sonra kendi ellerimle kopardım onu,
Kendi ellerimle kefenledim.

Gözyaşlarım kör kuyulara aktı,
Ne kuyular doldu,
Ne de içimdeki yangın söndü.
Bir damla düşerken;
bir filiz de seninle yükseldi.

Ey benim yarım kalmış mehparem,
Şimdi ne bir ferman beklerim,
Ne de senden gelecek bir haber.
Yalnız bir çoban gibi
Kaybettiğim mevsimleri güderim
Hatıralarının ıssız tepelerinde.

Ve şimdi anlıyorum...

Çocukken ağlayınca kavuşurduk,
Büyüdük, ağlamak da yetmez oldu.
Bir vakitler uykularımda bulduğum seni
Şimdi rüyalarım bile unuttu.

Ve insan bazen
Kendi elleriyle gömdüğü bir aşkın
Mezarında açan son çiçeğe

Bir ömür şiir yazarmış.

Hiç

**VESSELAM**

Sevgimin değdiği her yerde
Kanla akan yaşlarımın hiçliği
Bir var oluşa tutunur...

Var olmak için çabalarken
Benden değil, bizden vazgeçmiş bir ruh...

Gözlerinde yanan o alevde
Her sözünde boynuma dolanan ipte
Aldığın her nefeste
Sessizce iliklerime işleyen bir illet gibi —
İçten, sessiz acılar içinde
Ölümü dahi çok gören gaflete müptelayım.

Hikâyemin her kelimesinde
Âşık ruhumun pamuk ipliğine bağlı oluşu
Benliğimi yakarken,
Ruhumun sessiz, çıplak ağıtları
Göğe karışıyor.

Belki...
Sevmeyi beceremedim.
Ama aşkın gerçeği karşısında
Nasıl da çaresiz kalınır —
İliklerime kadar öğrendim.

Ey, aşk ile kendini kandıran!
Aşk varsın, âlemde
Bir de senin feryadın yankılansın...

Ben aşkı tattım.

Hiç

**YAĞMUR**

Her damlamda,
ruhumda sızlayan o mahzun sazımın tellerinden dökülen
mahur bestenin aşığıyım.
Çakan her şimşek,
Aşkımı yeniden kendinde nihan eyliyor.

Her bir damlanın ruhuna şahit olan,
semadan arza sızan giz gibi.
Her sûzandan sonra gönlüme düşen o korku,
neşet eylediğim varlığımın kokusunu
benliğimde duyduğum o an...

İşte o zaman diyorum ki:
Her damla,
hiçlikte varlığımı inşa ettiğim benliğimin yegâne şahitleri.

Bir gün,
yalnızca bir anı olarak kalacağım bu dünyada
olur da gönüllerimiz bir olmak isterse,
yağmurlu bir hava da,
derin bir nefes alın.

Karanlığı yırtan
beyaz gelinliğin çınlasın zilleri.
Ve olur da bir gün mezarıma gelirseniz...

Çoktan kendi gözyaşlarınız ile
beni ıslattığınızı unutmayın.

İşte o zaman,
yeniden buluşacağız.
Vesselam.

Hiç

## YILDIZLAR MEYHANESİ

Mesele;
hiçbir zaman şiir yazmak olmadı,
olamadı.

Geceyi içerdik;
sabahları,
icra memuru misali
kaderime kesilecek cezayı bekletirdim
yalnızca yıldızlar meyhanesinde.

Felçli ruhum,
yürek yangınımda
kaldırımları süpürürdü.

Deniz kıyısında,
sükût ateşinin içinde süren fırtınanın
taşıdığı sümbül kokusundan
sarhoş oldu yüreğim.

Ezanlar okunuyor,
selâlar kulaklarımda inliyor;
ben yine de duyamıyorum.

Kır atımın
rüzgârlara kondurduğu buseyi
taşıyorum heybemde.

Bulutların arasından bir ses geliyor.
Toprak fısıldıyor
ellerinde sokak lambalarını
ruhlarına mevrud kılanlara.

Zanlarımın vatanında
daima yokuşlara mı mahkûm olacağım,
sevdam misali?

Adını koymak için
her zerrem şehit mi olmalı?

Galiba,
zemberekler hastaneye kaldırılırken
feryatsız bir figan etmeli insan.

Hiç